

dlel«. To ze zákona nijak neplyne. Nesejde tedy na tom, že nastěhoval se žalovaný několik dní před smrtí zůstavitelky do jejího bytu na její vzkaz, stačí, že v době smrti v bytu jejím bydlel, třeba jen několik dní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. není opodstatněn. Dovolatel míní, že účelem zákona o ochraně nájemníků není, by jako tomu jest v tomto případě, zjednal někomu lepší a lacinější bydlení, než toho potřebuje. Poukazuje k tomu, že žalovaný měl byt, že v něm bydlel od roku 1921, že nepotřeboval jiného bytu, že mohl v něm bydlet i nadále, a, když se krátce před matčinou smrtí, kterou očekával zcela bezpečně, nastěhoval do jejího bytu, za její nepřítomnosti, po případě bez jejího vědomí, možno i proti její vůli, že nejsou splněny požadavky Šu 6 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n., nýbrž je patrno, že žalovaný jenom nesprávným způsobem využívá tohoto ustanovení. Dovolatel rozchází se jednak těmito vývody částečně s odvolacím zjištěním, a potud nelze považovati uplatněný důvod dovolací za zákonitě provedený, jednak přehlíží právní podstatu v úvahu přicházejících předpisů. Předpisem Šu 6 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. upraven byl s hlediska tohoto zákona a jeho ochranných cílů předpis Šu 1116 písm. a) obč. zák., podle kterého nájemní smlouva nezaniká smrtí toho neb onoho ze smluvníků. Zákon o ochraně nájemců rozšiřuje oním předpisem svou ochranu i na dědice, kteří nemajíce vlastního bytu, bydlili v době nájemníkovy úmrtí v jeho bytě. Zákon nekladl za podmínku, by bydlili v jeho bytu před jeho smrtí nějakou dobu, tedy nezáleží na délce tohoto předcházejícího bydlení. Také neklade za podmínku, zda se dědicové před tím, než se nastěhovali k zůstaviteli, vzdali svého bytu, zákon pouze zabraňuje, by, komu se dostává takto jeho ochrany, neměl ještě jiného bytu a tím z ochrany zákona netěžil na úkor nebydlících. Zákon běže zřetel také na rodinné důvody, neboť, chráně nájemce, ochraňuje nepřímo i rodinný život, bez vlastního domova nemožný. To všecko jest v tomto případě u žalovaného. Je dědicem své matky, před tím neměl vlastního bytu a nebylo dokázáno, že by jej měl. Bydlel před matčinou smrtí v jejím bytě. Odvolací soud tedy nepochybil po stránce právního posouzení sporné věci, dospěv k závěru, že byly splněny náležitosti Šu 6 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. a usoudiv, že žaloba není důvodem po právu.

Čís. 4710.

Pro určení výživného proti manželskému otci jest příslušným obecný soud dítěte, bydlícího v zemích historických, třebas otec byl nyní exponován v cizině. Lhostejno, zda před tím pobýval sám (bez dítěte) v tuzemsku. Předpis odstavce druhého Šu 70 j. n. platí obdobně i pro nezletilé manželské dítě.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Nd I 46/25.)

Rozhoduje záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Českých Budějovicích se strany jedné a okresním soudem jednak ve Velkém Sevljuši, jednak v Rahově na Podkarpatské Rusi se strany druhé k vyřízení žádosti Anny D-ové, manželky železničního zřízence ve V. u Českých Budějovic, o donucení manželského otce Ludvíka D-a k placení výživného pro nezl. Drahomíra D-a, vyslovil **N e j v y š š í s o u d**, že příslušným jest okresní soud v Českých Budějovicích.

D ů v o d y:

Jde o nárok na výživné nezletilého dítěte vůči manželskému otci podle Šu 141 obč. zák., tedy o záležitost nespornou (judikát čís. 237 bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni čís. 1664 sb. Nowak). Věcně i místně jest příslušným okresní soud, u něhož má nezletilec své obecné sudiště ve sporech (§ 109 j. n.). Podle obsahu spisů bydlí nezletilec se svou matkou ve V. u Českých Budějovic a otec jest trvale exponovaným celním deklarantem ve Vyšoveldě (Valea Visaului) v Rumunsku a podléhá ředitelství československých státních železnic v Košicích. Své poslední bydliště v historických zemích Československé republiky měl podle spisů otec ve V. u Českých Budějovic. Místní příslušnost poručenských úřadů na Slovensku a v Podkarpatské Rusi určuje se bydlištěm nebo místem pobytu nebo posledním bydlištěm opatrovancovým v uvedených zemích (§ 1 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 391 sb. z. a n.). Byť i tedy otec před svým dosazením do Vyšovaldy byl konal službu v Podkarpatské Rusi, není tam poručenského úřadu místně příslušného, protože tam nezletilý Drahomír D. nikdy nebydlel ani se nezdržoval a na obecném odvozeném sudišti tam nezáleží. Podle Šu 69 j. n. ve znění čl. II. čís. 6 zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. a ze dne 19. prosince 1924, čís. 292 sb. z. a n. podržel otec svůj obecný soud, který měl v historických zemích Československé republiky naposledy. Toto obecné sudiště sdílí také nezletilé dítě podle Šu 71 j. n. a mimo to určuje se podle Šu 73 odstavec druhý j. n. jeho obecné sudiště také místem jeho trvalého pobytu. Ale, i kdyby Ludvík D. nebyl stále ustanoveným státním zaměstnancem podle Šu 69 j. n., platil by co do obecného sudiště jeho manželky a podle obdoby Šu 73 odstavec druhý j. n. též pro jeho nezletilé dítě předpis Šu 70 odstavec druhý j. n., totiž, že stálý pobyt manželky (dítěte) zakládá jejich obecný soud, když manžel (otec) své bydliště v tuzemsku zrušil. V každém případě jest tedy podle Šu 109 j. n. příslušným okresní soud v Českých Budějovicích.

Čís. 4711.

Ku povolení prozatímního opatření manželce, by manžel, exponovaný v cizině, byl donucen složit na soudě výživné pro nenarozené dítě a výlohy porodu, jest příslušným soud posledního bydliště manželova v historických zemích.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Nd I 47/25.)